

[Erik Eriksen.]

det ærede medlem kunne fastslå, at han havde strejft hele hovedlandet rundt uden at kunne finde en eneste. Jeg er som medlem af radiorådet ked af, at det ærede medlem ikke ser TV, for så ville han have kunnet se en udsendelse deri fra Jylland netop om ødegårde, men det skal jeg i øvrigt lade ligge.

Hvad jeg vil fremhæve, er den kronik, som den højtærede økonomiminister forleden dag skrev i Politiken, en kronik, som efter min opfattelse er uhyre interessant, og skønt ministeren påstår at være radikal, vil jeg alligevel sige, at for mig at se er denne kronik af meget, meget stor betydning, fordi den er objektiv, og den er fordomsfri.

Den højtærede minister siger deri, at han finder det uafvendeligt, at vi meget snart kan komme til at stå over for vanskeligheder ved at finde aftagere til vore ledige landbrugsejendomme. Når jeg nævner det, er det, fordi det er en tankegang, som rammer noget meget centralt også inden for oppositionens kreds. Jeg var under et afsnit uopmærksom i går, så jeg ved ikke, om det allerede er citeret, men med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere nogle få linjer. Det er dem, kronikken slutter med:

„Hvad enten vi kan lide det eller ej, vil antallet af landbrugere gå stærkt tilbage; og skal jorden dyrkes, må vi have færre landbrug. Vi kan vanskeliggøre sammenlægningerne, og gårdene vil da i højere grad komme til at ligge øde eller tilfalde byernes folk. Vi kunne også fremme udviklingen og dermed afkorte krisens år.“

Jeg vil gerne sige — for man skal også anerkende, når der er grund til det — at vi anerkender fra vor side i meget høj grad den fordomsfrihed og også det mod, den højtærede økonomiminister her udviser ved at skrive disse ting. Men jeg har også lagt mærke til, at den ærede radikale ordfører her i debatten sagde, at fra radikal side gik man ikke med til sådan noget voldsomt noget. Man ville ikke engang gå med til en ophævelse af landbrugsforpligtelsen for de mindste ejendomme.

Jeg vil bede den radikale landbrugsminister prøve at forstå tidens og udviklingens tale. Nu kan han jo gøre det på opfordring ikke blot af oppositionen, men også af en

fremtrædende nationaløkonom inden for sit parti. Det er ikke partipolitik, jeg er ude på. Jeg behøver kun at sige, at venstre har jordpolitisk tradition, der borger for vor store interesse i den sagligt bedste løsning, og så vil jeg i øvrigt håbe, at de røster har uret, som siger, at en radikal landbrugsminister på denne post i øjeblikket er den slettest tænkelige til at løse disse problemer. Jeg håber oprigtigt, at landbrugsministeren vil levere bevis for, at denne påstand ikke er rigtig.

Alt skal jo have en ende, også denne debat, og jeg vil derfor yderligere blot sige, at der under den ikke er sagt noget, som har givet mig større tillid til regeringen. Det er for mig at se, som om regeringen viger udenom, når det gælder fremtidens komplicerede problemer.

Jeg får ikke tid til at komme ind på bolig og husleje, men det indlæg, som den højtærede minister kom med, var en klar gåen uden om. Jeg tror, at regeringen og dens partier ikke indadtil har de samarbejdsmuligheder, der er nødvendige. Jeg tror også, at de på en måde er stærkt bundet af fortiden, og jeg har i hvert fald erfaret, at regeringen er præget af manglende hensyntagen til oppositionen.

Jeg gentager: jeg kan kun beklage, at regeringen ikke synes i stand til at formidle et samarbejde, virkeligt tilbundsående, vedrørende de problemer, vi har nævnt, og jeg slutter med at sige, at det er regeringen selv, der har ansvaret for denne situation.

Poul Møller: Mon ikke det, vi har oplevet de tre sidste dage, fortæller os, at det er rigtigt, når vi har sat på dagsordenen i udvalget for forretningsordenen problemet om debatten i tinget. Det er jo for dem, der skal have noget som helst indtryk af en debat, helt, helt umuligt at følge med til 3 og 4 dages debatter, hvor svar skal gives 2 dage efter, at de pågældende har været oppe, at tale, hvor 11 ministre møder og taler 3-4 timer i træk, før man fra modstanderside overhovedet får lejlighed til at replicere.

Jeg har i den forbindelse peget på det norske stortings arbejds- og debatform. Det virker på mig meget mere tiltalende, at man straks efter en ministerredegørelse kan